

Ne Güzel Bir Akşam

Ayşen Çelebioğlu*

“Ne güzel bir akşam!”

“なんて素晴らしい夕べ!”

“What a beautiful evening!”

“Какой приятный вечер!”

“Che bella serata!”

Bizi Babil Kulesi’nden kovup, yeryüzünde farklı noktalara savuran, dillerimizi karıştıran gizli güçler, 2010 yılında İtalya’nın Perugia şehrindeki güzel bir akşamda tekrar bir araya getirdi bizleri. Tek dil olduk, aile olduk... Kendi çok kapılı, çok pencereci fantastik dünyamızı yarattık. Güzel günler, güzel akşamlar paylaştık. Geçmiş zaman kullanmak yanlış olur aslında; bitmedi Erasmus macerası, hayatıma etkileri hala sürüyor. Uçaklar iniyor, uçaklar kalkıyor, kartpostallar, e-postalar, DVD’ler, kitaplar kıtalar arası mekik dokuyor. Dün postacı elinde bir paketle kapıyı çaldı. Japon arkadaşım Kanako bana Hayao Miyazaki’nin bir animasyonunun İtalyanca dublajlı versiyonunu göndermişti: *Il Castello Errante di Howl*, (Howl’un Yürüyen Şatosu). Perugia şehri de bizim içine anılarımızı bıraktığımız yürüyen şatomuz oldu, kıtalar arşınlayan, dilden dile, ülkeden ülkeye gezen.

Her şey 2009 Bahar döneminde “Erasmus çilesi” olarak başlamıştı; böyle dedik adına, çünkü başlarda bayağı sıkıntı yaşadık. Bürokrasi, İtalya’ya birlikte gittiğim arkadaşım Peyker’i ve beni çileden çıkardı. İtalya’daki Erasmus Ofisi taşınmıştı, fakslar yerlerine ulaşmadı, telefonlara cevap alınmadı, kalacak yer bulunamadı ve son olarak karlı buzlu bir Şubat sabahında çok dik bir yokuş

• İtalyan Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı 4. sınıf öğrencisi

üzerinde konumlanmış olan İtalyan Konsolosluğu'na, buz tutan granit mermerlerin üzerinden çok hızlı bir giriş yapmak zorunda kaldık. Çıkışımız da en az o kadar hızlı oldu. Pılımızı pırtımızı toplayıp yorgun argın gittik Perugia'ya. İlk gece geçici olarak kaldığımız pansiyonda sessizce ağlayıp burnumuzu çekerken, sonraları o pansiyonda çok muhabbetler edeceğimizi, uluslararası yemek geceleri düzenleyip Afrikalı Yessé'nin armutlu pilavından, Alessandro'nun tiramisusundan, Miho'nun Norumaki'lerinden yiyeceğimizi, hatta kendi muhteşem pazı dolmamızla uluslararası çapta ses getireceğimizi, papaz olmak için İtalya'ya gelen Güney Koreli Francesco'nun DJ'lik yaptığı gecelerde salsaya yeni yorumlar ekleyeceğimizi, arylar dinleyeceğimizi ve evlerimize dönerken her dilde "Ne güzel bir akşam!" demeyi deneyip gülüşeceğimizi bilemezdik. İlk gecenin hüznü çok çabuk geçti, Antonio ve Hannah ile paylaşacağımız evimize yerleştik, derslerimizi seçip hocalarımızla tanıştık.

Derslerin işleniş şekli buradakinden biraz farklıydı. Dersin hocası işleyeceği konuları, okutacağı kitapları senenin başında ilan ediyordu, fakat hepsini işlemiyor, işin büyük kısmını öğrenciye bırakıyordu. Öğrenciyi okumaya, araştırmaya yöneltip, kendi fikirlerinin oluşmasına ortam hazırlıyordu. Biz bunu çok iyi değerlendirebildik mi bilmiyorum. Belki daha fazlasını yapabilir, oradaki imkanlardan daha fazla faydalanabilirdik. Yine de Erasmus programının bize ve öğrenimimize çok şey kattığını düşünüyorum. Okuyup izlediklerimiz bir yana, İtalyanca konuşma konusundaki tedirginliğimizi de büyük ölçüde yendik. Konuşabileceğimiz her ortama girdik. Sinema kulübünde İtalyan öğrencilerle birlikte film izleyip filmle ilgili yorumlar yaptık, her Pazartesi daha önce bahsetmiş olduğum pansiyonda düzenlenen konuşma toplantılarına katılıp ülkemizi, geleneklerimizi anlatıp oyunlar oynayarak İtalyancayı sürekli canlı tutmaya çalıştık. Bunların dışında da o dili zaten konuşmak zorundaydık: su tesisatçısından tutun da postacısına, ev sahibine, komşusuna, vergi memuruna, eczacısına ve hatta doktoruna kadar pek çok kişiyle muhatap olduk ve bu ele geçmeyecek bir fırsattı aslında. Her ne kadar doktorla olan münasebetimiz biraz can sıkıcı olduysa da bize İtalya'nın garip sağlık sistemini ve gargara yapmanın İtalyancasını öğretmiş oldu. Kekeleyerek başladığımız İtalyancada gelişme gösterdik; gelgelelim ilk sınavı geçemedik. Sınavlar işin en zor kısmıydı belki de, çünkü dönem sonunda iki kez ve sözlü olarak yapılıyorlardı. Haziran ayındaki o mağlubiyetten sonra bir aylık sıkı çalışma kampına girdik ve bu kez başardık. Bütün bu çalışmaların arasında bir de Francesca'yı mezun ettik kafasında defne yapraklarıyla. Böylece

İtalyanların üniversiteden nasıl mezun olduğu hakkında da bir fikre sahip olduk, anladık ki hiç kolay değil.

Kazanımlarımız sadece dil ve edebiyat olmadı. İtalya'nın coğrafyasını, kültürünü tanıdık, yöresel yemeklerini yedik. Yine yöreden yöreye farklılık gösteren dile tanıklık edip, sadece bir Perugialı'nın anlayacağı "Gim' ch'è bulo!" gibi ifadeler kullanmayı öğrendik. Gezebildiğimiz kadar gezdik İtalya'yı... Paskalya'yı kutladık onlarla, çikolatadan tavşanlar yedik. Kahve ve bisküviden oluşan İtalyan kahvaltısına hiç alışamadık, kahvaltıya insanlar çağırıp onlara zorla omlet yedirdik. Türkçe, İtalyanca, Japonca, Rusça, Fransızca şarkılar dinledik. Vietnam'da bir erkeğin bir kızla evlenebilmesi için bir sene boyunca kızın ailesinin evinde çalışması gerektiğini hayretler içinde dinledik, Kung-Fu felsefesini öğrendik. Bin bir çeşit insan tanıdık, yepyeni pencereler açtık hayata... ve aslında bütün farklılıklar bir yana, birbirimize ne kadar benzediğimizi fark ettik. Biraz daha insan olduk. Belki de bu noktada, başlangıçta ismini hiç sorgulamadığım bu öğrenci değişim programının isminin niçin Erasmus olduğunu anlamış oldum ben. Ortaçağın son demlerinde yaşamış olan hümanist düşünür Erasmus, ufkunu genişletmek için Avrupa'da pek çok yerde yaşamış ve eserlerinde insanın zihninde yarattığı dogmaları eleştirmişti. Bu değişim programı da var olan dogmalarımızı kırmak, hayata farklı pencereler açmamıza ve böylece biraz daha insan olmamıza yardım etmek amacıyla geliştirilmiş olmalı.

Babil'den dökülen taşları yerden aldık, bütün dünyayı içine alan bir yapı örmeye başladık biz. Ben Banana Yoshimoto okuyorum ve en kısa zamanda Tokyo'ya gideceğim; Kanako, Ferzan Özpetek filmleri izliyor, dolma sarıyor; Francesca *Kar*'ı okudu ve baharda İstanbul'a geliyor. Dilerim her öğrenci Erasmus deneyimini yaşar ve bir katkıda bulunur bu yapıya. Bana bütün bunları yaşama fırsatını sunan hocalarıma, emeği geçen herkese çok teşekkür ediyorum.

İspanyol Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda gerçekleştirilen etkinlikler

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İspanyol Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı ve Cervantes Enstitüsü 2008 yılından bu yana çeşitli etkinlikler düzenlemişlerdir. 2010 -2011 ğretim yılına ilk konferans 4 Ekim 2010 tarihinde İstanbul Üniversitesi Avrasya Enstitüsü'nde gerçekleştirilmiştir. Konferans konuğu olan Arjantinli yazar Rodrigo Fresán “Benim okuduğum Buenos Aires: Őehir hakkında yazılabilecek olası bir ansiklopedi için notlar” başlıklı bildirisinde Buenos Aires Őehrinden yola çıkararak, çeşitli yazarların, Őairlerin bu Őehir hakkındaki izlenimlerini aktararak metinlerası bir yolculuk gerçekleştirmiştir.

18 Ekim 2010 tarihinde, İspanyol Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Avrasya Enstitüsü'nde “Mario Benedetti Günleri: Őiir okumaları” adlı bir etkinlik gerçekleştirmiştir. Yrd.Doç.Dr.Leman Gürlek'in “Mario Benedetti ile tarihsel yolculuk” konulu bildirisinden sonra Mario Benedetti Őiirleri ve Doç.Dr.Ayşe Nihal Akbulut'un Benedetti Őiir evirileri anabilim dalı 4. sınıf öğrencileri tarafından, Hüsrev İsfendiyaroğlu'nun Uruguay melongaları eşliğinde okundu. Bu etkinliğin bir devamı olan “ Mario Benedetti: Sözcükten görsele” adlı fotoğraf sergisi aynı gün Edebiyat Fakültesi, Őeref Holu'nde, Cem Sarvan'ın “Őiirlerle ilgili fotoğrafları çekme serüveni” adlı konuşmasından sonra açıldı ve 25 Ekim 2010 tarihine kadar sergilendi.

Cervantes Enstitss ile ortaklaşa düzenlenen bir diğer etkinlik ise 22 Kasım 2010 tarihinde, İstanbul Üniversitesi Avrasya Enstitüsü'nde gerçekleştirilmiştir. Konferans konuğu olan İspanyol yazar, Őair, akademisyen Jorge Urrutia “ Miguel Hernandez: Őair ve karakterleri” adlı bildirisinde Őairin hayatından ve Őiirlerinden analizler eşliğinde kesitler sunmuştur.

Gerçekleştirilen bu etkinlikler çeşitli ülkelerden gelen bilim adamları ve öğrencileri bir araya getirmiştir.